

täitis seda tule peal seisvast potist weega. Siis läks tema ühe wana kommodi juure ja otis tüli aega, kunni ühe kolletanud lõuendi tüli leidis, mida lahti ldi, tunnistases wasta pääwa pidas ja wiimaks wasta tuld üle tooli leeni lantast.

Rõiki seda tegi tema ilma nähatwa kiiruseta ja aeguti libises nagu üks kurb mälestus üle tema uäü. Müüd astus tema woodi ääre, wõttis lapse kattetest wälja ja kandis tünnikule, wett hoolfäst proowides, enne kui last sisse pani. Saun näitas wäga lapse meele järel olema. Tema supeldas sooja wee sees ümber, ja kui naene teda mõne minuti pärast wälja wõttis, kiilatas tema rõõmuga ja tallitas oma weike jalgega nii wägewast, et raske oli teda sinni pidada.

Mees oli kummargile oma töö peal, ei näitanud ühegi tähega, et tema kõigist sellest osa wõttis. Kui aga laps nii rõõmsast kiilatas, siis pööras tema ennast järsku tule-aseme poole. Mitte üht sõna ei saanud räägitud, abielu-rahwas oli pitkal nukruse-aéal ära unustanud, oma tundumusi tähendama. Laps oli ainus loom, kes oma tundumusi tähendas, tema kiilatas ja lobises puhkumata, kunni naene teda jälle woodisse pani ja temale juua andis; siis wakis tema aega mööda, sirutas ennast wälja ja pani wiimaks uinudes silmad sinni.

Pärast lõunat läks sadulsepp Politseisse, oma külalist üles andma. Tagasi tulles ütles tema:

„Ta wõib niikauaks seia jääda, kui Politseisteiset aset leiab.“

Muud ei ühtigi. Aga naene sai temast aru. Nii palju oli tema oma mehe näust lugema õppinud, et teadis: Lapsule oli ka tema südames aset leidnud ja ei saanud mitte uulitsale tagasi wiidud.

Sedawiisi jäi laps senna. Wast üks nädal hiljemini tuli kohtu-teener, küüsis mõnda ja läks jälle oma teed, kui enne pitka protokolli üles oli wõtnud. Ja siis, mitme nädali pärast, sai sadulsepp Grobe'le üks kiri toodud, millas teda Wöörmiündri-kohtu ette kutsuti, määratud aeal pidada tema tulema, muldu saada tema kulu peale teine aeg määratud.

„Seda head sest saab!“ siunas sadulsepp. „Esiteks piab oma aega jooksmisega wiitma, selle pärast seal — —!“

Tema tähendas lapse peale ja pistis kirja urisetes tasku. Aga määratud pääwal oli tema aegsast seal ja lastis ennast ka, kui ka wihaust nagu tehes, selle lapse wöörmiündriks kiinitada, „kes oma nime poolest tundmata, umbes üks aasta wana, temast, wöörmiündrist, sellel ja sellel pääwal üles wõetud, kui abita uulitsal maas oli ja kunni